

„Bájo!“ ozvalo se zničehonic nablízku a pneumatika, na které ležela, se prudce rozkomíhala. Šupito otevřela oči a zaječela. Naproti ní seděl Bělobřich! Jazyk mu visel z huby a usmíval se na Šupito mlsným liščím úsměvem, který tak dobře znala. Všechny pampeliškové chloupky se jí postavily hrůzou do pozoru.

„Pomóóoc!“ vřískla z plna hrdla. „Zachraň se, kdo můžéééš!“

Skočila na nejbližšího houpacího koně, z koně na kolotoč, z kolotoče na vysoký krápník a šplhala po něm vzhůru, co jí síly stačily.

„Stůj! Kam se ženeš?“ volal za ní Bělobřich. „Nic ti neudělám! Slyšíš, Šupito?“

Slyšela, ale nevěřila. Znala lišáka až moc dobře. Celý svůj život před ním musela prchat a schovávat se. Ani v té nejbezpečnější lesní skrýši si před ním nebyla jistá. Měl neuvěřitelnou schopnost vysлідit ji a pustit se po její stopě. Byla sice hbitější než on, ale měla kratší nohy a rychleji se unavila.

„Šupitóóó!“ hulákal teď kousek od ní a ozvěna v jeskyni měnila jeho křik v rozpustilý popěvek.

„Nezdrhéééj! Mně neutečéééš!“

Šupito se ohlédla a viděla, jak se lišák lehounce jako peříčko vznesl a letí přímo k ní. Leknutím jí podklouzly zadní tlapky. Předními se pevně držela špičky krápníku, švihala kolem sebe ocáskem a zoufale pištěla. Ze samého strachu ji vůbec nenapadlo, že umí taky létat. Vytřeštěně hleděla na lišákovu širokou, usmívající se tlamu a na lesklý čenich, který se k ní velkou rychlostí blížil. Když byl v těsné blízkosti, Šupito hrůzou zavřela oči.

Tady to není vůbec bájo, pomyslela si hořce. Je to tady daleko horší než v lese, když tu každá nablblá liška umí plachtit vzduchem...!

Vtom ucítila, jak ji Bělobřich sevřel v tlapách a nesl ji pryč.

„Únóóó!“ zavřeštěla na celé kolo a doufala, že jí někdo přispěchá na pomoc. V jeskyni však bylo tolik křiku, smíchu a štěbetání, že ji nikdo neslyšel.

Let netrval dlouho. Než se Šupito stačila jaksepatří rozklepat strachy, lišákovy packy se rozevřely a pustily ji. Vzápětí se zabořila do něčeho měkkého a do nosu jí vnikla sladká vůně. Co to jenom je? problesklo jí hlavou. To přece znám, takhle voní... takhle voní...

„Heřmánek!“ vykřikla, když otevřela oči. Skutečně — ležela uprostřed heřmánku. Bylo ho tolik, že jí úplně zakrýval výhled. To Šupito nesnášela. Tak jako každá jiná myš i ona potřebovala vidět na všechny strany, jestli jí odněkud nehrozí nebezpečí. Rychle vyskočila a rozhlédla se. Vpředu se heřmánková louka táhla k samému obzoru, napravo taky, nalevo byla nějaká cesta, a když se Šupito otočila dozadu, byl tam...

„Bělobřich!“ zařvala, až se roztráslы nejblíže květy heřmánku. Lišák se neroztrásl. Ani nemrkl. Klidně seděl a díval se na Šupito.

„Slibuju, že se tě ani nedotknu!“ řekl. Znělo to vážně, skoro slavnostně.

Ale Šupito nebyla dnešní, aby naletěla na sliby. Kočičí

sliby, myší chyby, říkávala jí v dětství maminka, a co platilo o kočkách, muselo dvojnásob platit o liškách. Šupito skočila za střapatý heřmánkový list, protože žádná lepší skrýš nablízku nebyla, a odtud po Bělobřichovi bázlivě pokukovala.

„Na mou čest, nic ti neudělám!“ dušoval se a na důkaz, že to myslí vážně, dokonce zvedl tlapu k přísaze.

„Liščí čest, pchá! Tomu mám věřit?“ odsekla Šupito a zalezla hloub do heřmánku.

„Copak jsem ti někdy lhal?“

„To tedy urči...!“ Šupito se zarazila. Kam až jí paměť sahala, Bělobřich jí nikdy nelhal. Honil ji, to ano, číhal na ni, vymýšlel si zkratky a všelijaké chytáky, nenechal ji v klidu vyspat a pronásledoval ji až k úplnému vyčerpání, ale že by jí lhal, na to si nevzpomínala. Naopak, vždycky jí hodně nahlas vyhrožoval,

